

исполнени: защо и такии писатели се въ тѣхъ времена поавиха, кои то силѣ падежей и начертаніе не знающе и правила сочиненія не познающе, составиха и издадохъ, нѣкои убо Мытарства и календарчета и прочъ а нѣкои слова совѣтователны Плотарха Херонейскаго и Исократъ философа, рекнувающе искуснымъ въ Грамматикѣ, като онаа жаба, коя то, какъ то една баснь повѣствовъва, порекнова юницѣ въ величанѣ, и искающе да бѣде голема, колкѣ то него, надѣваше: обаче отъ вышемѣрна надѣванія се спѣка и погина. Така не е безвѣдно, да не пострадатъ и реченнїи сирѣчь да не придобѣятъ вмѣсто похвалы хлѣбъ и укоризны.

И съсзъ тѣхъ словеса не вознамѣрихъ азъ себе да похвалявамъ, а таковыя да укоравамъ, да не бѣде: защо самое време [знамъ добре] има да критезирѣва и мене и реченыя и секояго другаго отъ нашихъ писателей: Но самое намѣреніе мое е, да ти дамъ, премила юности, винѣ, за да разсѣждавашъ писатели, и да извиращъ полезное: кое то мнѣмъ, и въ настоящей Грамматикѣ ще найдешь: за кѣю причинѣ ти ю и похвалявамъ.

Ты же, предрага юности, прїими ю усердно, и положи вниманіе и ще развѣдѣешь истинѣ.